



Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) de inning van de door haar ex-echtgenoot verschuldigde kinderalimentatie op 3 juni 2008 heeft beëindigd.

In dit verband klaagt zij erover dat het LBIO in een reactie van 14 juli 2008 op de door haar ingediende klacht daarover, niet is ingegaan op haar stelling dat haar ex-echtgenoot niet regelmatig, dat wil zeggen: tijdig, minstens zes maanden alimentatie aan het LBIO heeft betaald, waardoor op 3 juni 2008 niet was voldaan aan de in artikel 1: 408, zesde lid, Burgerlijk Wetboek, gestelde voorwaarde tot beëindiging.

Beoordeling

I. Bevindingen

1. Bij rechterlijke beslissing van 5 april 2006 werd bepaald dat de ex-echtgenoot van verzoekster een bedrag van € 315 per maand was verschuldigd ten behoeve van hun kind, bij vooruitbetaling te voldoen.
2. Op 25 augustus 2006 verzocht verzoekster het LBIO de inning van de kinderalimentatie over te nemen, aangezien er een achterstand in betaling zou zijn vanaf januari 2006. Op 8 september 2006 schreef het LBIO de ex-echtgenoot hierover aan. Het LBIO verzocht hem, indien van toepassing, aan te tonen dat er van achterstand geen sprake was door middel van overlegging van kopieën van bankrekeningafschriften. Indien hij nog niet had betaald, werd hem verzocht het achterstallige bedrag alsnog binnen veertien dagen rechtstreeks aan verzoekster over te maken. Het LBIO deelde ook mee dat zij de inning zou overnemen indien hij niet aan zijn betalingsverplichting zou voldoen. Tevens deelde het LBIO hierbij mee dat de aan de overname van de inning verbonden kosten (de zogenaamde opslagkosten) bij hem in rekening zouden worden gebracht door middel van een opslag op de achterstand en op de maandelijks te betalen bijdrage.
3. Aangezien de ex-echtgenoot in gebreke bleef, nam het LBIO op 17 oktober 2006 de inning over. De ex-echtgenoot werd verzocht het achterstallig bedrag per omgaande aan het LBIO te voldoen, of indien dit niet mogelijk was, zou het LBIO akkoord gaan met een betalingsregeling. Omdat de ex-echtgenoot niet vrijwillig aan zijn betalingsverplichting voldeed, legde het LBIO beslag onder zijn werkgever. Het loonbeslag zou pas worden opgeheven als er aan de criteria zoals gesteld in artikel 1:408, zesde lid, Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond), zou zijn voldaan.
4. Op 29 april en 13 mei 2008 had verzoekster telefonisch contact met het LBIO over de inning van de kinderalimentatie. Het LBIO vertelde verzoekster dat het voornemens was om de inning van de alimentatie te beëindigen aangezien haar ex-echtgenoot de

alimentatie regelmatig zou afdragen. Verzoekster was het niet met het LBIO eens dat in haar geval sprake was van omstandigheden op grond waarvan het LBIO volgens de wet de inning kon beëindigen. Op 14 mei 2008 lichtte zij haar standpunt schriftelijk toe in een brief aan het LBIO. Zij gaf aan dat de betalingen vanaf november 2007 tot en met mei 2008 telkens twee tot drie weken te laat aan het LBIO werden betaald (middels het loonbeslag) en daardoor drie tot vier weken te laat aan haarzelf werden doorbetaald. Daarbij ontving verzoekster iedere maand niet het volledige bedrag aan alimentatie, zodat er op 1 mei 2008 nog sprake was van een achterstand van € 492,65. Volgens verzoekster was er aldus geen sprake van de criteria van artikel 1: 408, zesde lid, BW, waarin is bepaald dat de overname van de inning slechts wordt beëindigd indien er sprake is van tenminste een half jaar regelmatige betaling aan het LBIO en er geen achterstand in betaling meer bestaat.

5. Op 3 juni 2008 liet het LBIO verzoekster weten dat haar ex-echtgenoot de verschuldigde alimentatie inmiddels zes maanden regelmatig had voldaan. Tot en met de maand mei 2008 bestond er geen achterstand in betaling meer. Het restbedrag dat haar ex-echtgenoot per 1 mei 2008 nog aan verzoekster verschuldigd was, was inmiddels via het vakantiegeld voldaan. Omdat daardoor aan de wettelijke criteria werd voldaan, beëindigde het LBIO de inning.

6. Op 24 juni 2008 diende verzoekster hierover een klacht in bij het LBIO. Zij bleef bij haar standpunt zoals verwoord in haar brief van 14 mei 2008 (die zij als bijlage bij haar klachtbrief meezond) dat haar ex-echtgenoot steeds te weinig en te laat aan het LBIO had betaald en dat het LBIO niet conform de criteria van de wet de inning had beëindigd. Zij stelde hierbij dat de wetgever bedoeld zal hebben dat het verschuldigde bedrag regelmatig moet zijn betaald en niet een willekeurig ander, laat staan lager bedrag.

7. Het LBIO verklaarde de klacht op 14 juli 2008 kennelijk ongegrond en stelde dat op het moment van aanschrijven van de ex-echtgenoot, verzoekster bij gelijke post al werd meegedeeld dat omdat de opslagkosten op iedere binnenkomende betaling automatisch wordt inhouden, het gevolg hiervan zou kunnen zijn dat zij in eerste instantie mogelijk te weinig alimentatie zou ontvangen. Het LBIO verwees tevens naar de tekst van artikel 1:408 BW.

Het stelde dat bij afsluiting van de zaak het van belang is dat er geen achterstand meer bestaat in de betalingen en dat er zes maanden aaneengesloten/regelmatig is betaald. Hierbij zou het uitgangspunt van de wetgever zijn ervoor te zorgen dat de betalingsplichtige zijn betalingsverplichtingen nakomt en er weer een frequent betalingspatroon ontstaat, hetzij via een loonbeslag of deurwaarder, hetzij vrijwillig. Nergens in de wet staat vermeld dat er voorwaarden zijn verbonden aan de hoogte van die tenminste zes maandelijkse betalingen via het LBIO.

8. Het LBIO stelde ook dat een ontvangstgerechtigde aan artikel 1:408 BW niet het recht kan ontleen om telkens tenminste het maandelijks verschuldigde bedrag te ontvangen. Indien de betalingsplichtige zes maanden regelmatig c.q. tijdig heeft betaald en er geen achterstand bestaat, besluit het LBIO dat de zaak wordt gesloten. Immers, de betalingsplichtige moet ook de gelegenheid krijgen om zelf weer aan de ontvangstgerechtigde te betalen.

9. Daarnaast stelde het LBIO dat indien er beslag is gelegd op het inkomen van een betalingsplichtige, zoals de ex-echtgenoot van verzoekster, er rekening dient te worden gehouden met een beslagvrije voet, waar geen beslag op mag worden gelegd. Het kan zijn dat de maandelijks bijdrage niet geheel uit het loonbeslag kan worden voldaan, omdat de beslagvrije voet dit niet toelaat. In veel gevallen wordt de restvordering dan via het vakantiegeld alsnog voldaan, waarmee dan na zes maanden de achterstand kan worden voldaan. Ook in het geval van verzoekster was dit de situatie geweest.

Op het moment van sluiten van de zaak door het LBIO was er geen achterstand meer in de betalingen, tevens was er zes maanden aaneengesloten betaald, aldus het LBIO.

10. Omdat verzoekster het niet eens was met de klachtafdoening van het LBIO diende zij op 23 juli 2008 een verzoekschrift in bij de Nationale ombudsman. Zij voerde aan dat de betekenis van "regelmatig" betalen zoals genoemd in artikel 1:408, zesde lid, BW, naar haar mening wil zeggen: "voldoende" qua bedrag maar vooral ook "tijdig".

Tevens stelde zij dat het LBIO in de klachtafdoening niet is ingegaan op haar vraag in hoeverre het wel of niet tijdig betalen aan het LBIO door de betalingsplichtige van invloed is op de beoordeling of er regelmatig is betaald.

Ook gaf zij aan dat nu, zoals in het geval van haar ex-echtgenoot, de inning plaatsvond middels het leggen van loonbeslag, het wat naïef is van het LBIO om te veronderstellen dat de inning kon worden beëindigd.

11. In reactie van 14 januari 2009 op de klacht liet het LBIO ten aanzien van de kwestie dat verzoekster niet maandelijks hetzelfde bedrag (namelijk: te weinig) aan alimentatie ontving, het volgende weten. Uitgangspunt van de wetgever is ervoor te zorgen dat de betalingsplichtige zijn betalingsverplichtingen nakomt en er weer een frequent betalingspatroon ontstaat, hetzij via een loonbeslag of deurwaarder, hetzij vrijwillig. Nergens in de wet staat vermeld dat er voorwaarden zijn verbonden aan de hoogte van die tenminste zes maandelijks betalingen via het LBIO.

Het feit dat de verschuldigde opslag- en executiekosten bij voorrang uit de executieopbrengst moeten worden voldaan, zorgt er eveneens voor dat het LBIO een ontvangstgerechtigde niet kan garanderen dat hij of zij zes maanden lang een identiek bedrag ontvangt. Indien er beslag is gelegd op het inkomen dient er ook rekening te

worden gehouden met een beslagvrije voet, het deel van het inkomen waar geen beslag op mag worden gelegd. Indien de maandelijkse bijdrage niet geheel uit het loonbeslag kan worden voldaan vanwege de beslagvrije voet, wordt de (rest)vordering via het vakantiegeld alsnog voldaan, zoals in het geval van verzoekster.

12. Ook stelde het LBIO dat het leggen van loonbeslag niet automatisch betekent dat de maandelijks vordering inclusief opslagkosten wordt voldaan. Uit gelegde beslagen worden vaak wisselende bedragen ontvangen. Dit mag volgens het LBIO niet het gevolg hebben dat de betalingsplichtige gedwongen is onnodig lang aan het LBIO te betalen. Daarom beschouwt het LBIO ook betalingen minder dan de lopende bijdragen als regelmatige betalingen mits de achterstand uiteindelijk geheel wordt voldaan.

Het LBIO benadrukte hierbij nogmaals dat op het moment dat de inhoudingen via de werkgever van haar ex-echtgenoot verliepen, verzoekster ervan in kennis was gesteld dat zij in het begin minder alimentatie zou kunnen ontvangen en dat de bedragen maandelijks konden verschillen.

13. Ten aanzien van verzoeksters klacht dat in de klachtafdoening onvoldoende door het LBIO was ingegaan op haar vraag in hoeverre het wel of niet tijdig betalen aan het LBIO door de betalingsplichtige van invloed is op de beoordeling of er regelmatig is betaald, stelde het LBIO dat het onder regelmatig betalen (zoals bedoeld in artikel 1:408, zesde lid, BW) verstaat dat er iedere maand/aaneengesloten wordt betaald. Dit houdt niet in dat er iedere maand op dezelfde datum dient te worden betaald of dat er iedere maand hetzelfde bedrag moet worden voldaan. Dit kan ook niet verlangd worden, omdat externe factoren hierop van invloed kunnen zijn. Te denken valt bijvoorbeeld aan een cumulatief derdenbeslag, waarbij een andere beslaglegger de gelden verdeelt. Ook kan het zo zijn dat de gelden afkomstig zijn van een deurwaarder, waardoor doorbetaling vaak later plaatsvindt. Aanpassing van de beslagvrije voet is ook een voorbeeld van een externe factor waardoor een lager bedrag wordt voldaan, omdat een hogere inhouding in dat geval eenmaal niet mogelijk is.

14. In reactie op verzoeksters stelling dat nu de inning middels loonbeslag geschiedde blijkt dat haar ex-echtgenoot niet vrijwillig wenste te betalen en het daarom beëindiging van de inning door het LBIO niet rechtvaardigt, stelde het LBIO dat het gegeven dat via loonbeslag wordt geïnd, niet van invloed is op de beëindigingscriteria zoals neergelegd in artikel 1:408, zesde lid, BW. Indien het LBIO de stelling van verzoekster zou volgen op dit punt, zou dit betekenen dat betalingsplichtigen nimmer de gelegenheid krijgen weer rechtstreeks aan de ontvangstgerechtigde te betalen en zo eindeloos aan het LBIO moeten betalen. Als zou blijken dat de betalingsplichtigen na beëindiging van de inning door het LBIO wederom in gebreke zou blijven, kan de ontvangstgerechtigde op grond van artikel 1:408, zesde lid, BW weer een verzoek tot overname van de inning doen, in welk geval de termijn van een half jaar van inning door het LBIO telkens met een half jaar wordt verdubbeld, hetgeen een zekere sanctie inhoudt voor recidive, aldus het LBIO.

Op 25 juni 2008 heeft verzoekster het LBIO opnieuw ingeschakeld bij de inning van de kinderalimentatie.

II. Beoordeling

Ten aanzien van het beëindigen van de inning

15. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat een bestuursorgaan behoort te handelen in overeenstemming met de geldende wettelijke voorschriften.

16. Artikel 1:408, zesde lid, BW stelt dat de invordering van de verschuldigde kinderalimentatie door het LBIO pas wordt beëindigd als er gedurende ten minste een half jaar regelmatig is betaald aan het LBIO en er geen bedragen meer verschuldigd zijn.

17. In het geval van verzoekster werd de invordering middels het leggen van loonbeslag geëffectueerd. Onder die omstandigheden kan het voorkomen dat het objectief gezien kortweg niet mogelijk is, gelet op de beslagvrije voet, iedere maand hetzelfde bedrag, of het volledige bedrag aan alimentatie te innen. Om die reden is het vakantiegeld van verzoeksters ex-echtgenoot aangewend om de restvordering alsnog volledig te voldoen.

18. In Tekst en Commentaar BW staat vermeld dat de invordering door het LBIO pas eindigt wanneer er aan twee voorwaarden is voldaan: a) er is gedurende ten minste een half jaar regelmatig - dat wil zeggen tijdig - betaald aan het LBIO; b) er is geen betalingsachterstand meer.

Hoe het hiervoor door Tekst en Commentaar gehanteerde begrip tijdig wordt gedefinieerd blijkt niet uit enige andere bron.

19. Als invordering gebeurt door het leggen van loonbeslag, waarin een betalingsplichtige geen invloed heeft op de tijdstippen waarop wordt betaald, is in ieder geval bepalend dat er zes maanden aaneensluitend wordt betaald. In het geval van verzoekster was de situatie op 15 mei 2008 zodanig, dat er zes maanden aaneengesloten (namelijk vanaf november 2007 tot en met april 2008) was betaald én dat de gehele betalingsachterstand was voldaan, door middel van invordering via het vakantiegeld (op 15 mei 2008) van haar ex-echtgenoot.

Gelet op het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat er op 15 mei 2008 was voldaan aan de criteria van artikel 1:408, zesde lid, BW en heeft het LBIO de inning conform het vereiste van rechtszekerheid kunnen beëindigen.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

Ten aanzien van het in de klachtafdoening niet ingaan op de stelling dat er geen sprake zou zijn van tijdig betalen

20. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van overheidsinstanties feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit houdt in dat een overheidsinstantie in zijn (schriftelijke) reactie op een klacht inhoudelijk op de klachtonderdelen dient in te gaan. Daarbij moeten alle relevante feiten, omstandigheden en argumenten in de overwegingen worden betrokken, met inbegrip van de visie van de klager.

21. Verzoekster beschreef haar klacht aan het LBIO in haar brieven van 14 mei 2008 en 24 juni 2008. In die brieven gaf zij aan het niet eens te zijn met de beëindiging van de inning van de alimentatie door het LBIO, omdat volgens haar niet voldaan werd aan de criteria zoals genoemd in artikel 1:408, zesde lid, BW. In het bijzonder zou haar ex-echtgenoot niet regelmatig zes maanden lang aan het LBIO hebben betaald, aangezien volgens haar het begrip regelmatig inhoudt: tijdig en het volledige (maand)bedrag aan alimentatie.

22. In de klachtafdoening van 14 juli 2008 ging het LBIO enkel in op verzoeksters klacht dat niet het volledige bedrag aan alimentatie aan haar zou zijn betaald en verklaarde de klacht kennelijk ongegrond. Het LBIO ging niet in op verzoeksters klacht dat in haar geval haar ex-echtgenoot niet tijdig aan het LBIO zou zijn betaald.

23. Eerst in het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman, in de reactie van 14 januari 2009, is het LBIO hier nader op ingegaan. Dit is in strijd met het motiveringsvereiste.

24. Daarnaast is de Nationale ombudsman het volgende opgevallen. Uit de klachtbrief van 14 mei 2008 van verzoekster valt op te maken dat zij zich zorgen maakt over de betalingsdiscipline van haar ex-echtgenoot. Zij vreesde dat na beëindiging van de inning door het LBIO, het met de betalingsdiscipline weer snel zou zijn gedaan. Dit omdat haar ex-echtgenoot niet zélf de betaling verrichtte maar de betaling via loonbeslag werd afgedwongen. Daarom was het voor verzoekster belangrijk om er bij het LBIO op te hameren dat volgens haar niet was voldaan aan de criteria voor beëindiging. Zij wilde boven alles voorkomen dat, indien haar ex-echtgenoot uit de situatie van gedwongen invordering kwam, hij weer in gebreke zou blijven met betalen.

Juist omdat het LBIO niet inging op haar stelling dat in dit geval geen sprake was van regelmatig, volgens verzoekster: tijdig, betalen volhardde zij in haar standpunt. Omdat die kwestie voor haar onbeantwoord en onduidelijk bleef, bleven verzoekster en het LBIO in hun standpunten tegenover elkaar staan en nam het karakter van de correspondentie een juridisch kat-en-muisspel aan.

25. Dit werd gevoed door de verwarrende informatie die het LBIO gaf over de beëindigingscriteria van 1:408 BW. Zo stelde het LBIO in zijn brief van 17 oktober 2006 aan de betalingsplichtige dat het geld uiterlijk op de eerste van de maand binnen moet zijn bij

LBIO (dus hierbij zelf invulling gevend aan het begrip "regelmatig" namelijk in ieder geval "tijdig"). Ook in de informatie van het LBIO zelf (de website en in de folder "kinderalimentatie") stond destijds vermeld dat de betalingsplichtige minimaal zes maanden achter elkaar alimentatie vermeerderd (onderstreping N.o.) met de wettelijke opslagkosten aan het LBIO diende te hebben voldaan voordat het LBIO over kon gaan tot sluiting van de zaak.

Dat verzoekster van mening is dat ook in het geval van gedwongen invordering er sprake moet zijn van een tijdige (dus voor het eerste van de maand waarover de alimentatie verschuldigd is) betaling, is gelet hierop niet zo gek.

26. De Nationale ombudsman had het LBIO verzocht te verklaren waarom de teksten van de website en de folder melden dat er sprake moet zijn van alimentatie vermeerderd met de opslagkosten, terwijl het LBIO zich op het standpunt had gesteld dat bij gedwongen invordering de geïnde bedragen per maand in hoogte kunnen verschillen. Het LBIO liet in reactie hierop weten dat het de teksten heeft gewijzigd. Er staat nu vermeld dat de achterstand in alimentatie en kosten volledig moeten zijn ingelopen en de betalingsplichtige minimaal zes maanden achtereenvolgens aan het LBIO moet hebben betaald, voordat het LBIO de zaak sluit.

27. Terugkerend naar de correspondentie tussen verzoekster en het LBIO, valt op te maken dat het LBIO, nadat het eerst aan verzoekster had gemeld dat er sprake zou moeten zijn van een "tijdige" betaling, vervolgens de term "aaneengesloten" gebruikt als invulling van het begrip "regelmatig". Als daar dan door verzoekster een vraagteken bij wordt gezet, gaat het LBIO daar verder niet op in maar gebruikt het in de klachtafdoening wel weer ineens de term "regelmatig c.q. tijdig".

In de reactie op de klacht naar de Nationale ombudsman toe gebruikt het LBIO weer de term "aaneengesloten" en wordt het begrip "tijdig" niet meer gehanteerd.

Pas in antwoord op nadere vragen van de Nationale ombudsman is hierover door het LBIO een reactie gegeven. Tot dat moment bracht het LBIO niet eerder naar voren waarom het begrip regelmatig moet worden gelezen als aaneengesloten, terwijl verzoekster daar expliciet naar vroeg in haar klachtbrief van 24 juni 2008.

28. Dit gebeurde pas gedurende het onderzoek van de Nationale ombudsman. Het LBIO verklaarde het volgende. Als er sprake is van invordering middels loonbeslag is het feitelijk onmogelijk om vóór de eerste van de maand de inning van die maand rond te krijgen, omdat salarisbetaling lopende die maand plaatsvindt. Daarbij is ook van belang dat het LBIO bij de overname een betalingsregeling voorstelt, van 200%, zijnde twee maal de maandelijkse bijdrage en twee maal de opslagkosten, om er voor te zorgen dat de achterstand wordt ingelopen en de lopende bijdrage wordt voldaan. Als een betaling wordt ontvangen, kan niet worden aangegeven op welk deel van de achterstand de betaling ziet,

zeker niet als de betalingsplichtige minder betaalt dan de voorgestelde betalingsregeling, zoals in het geval van de ex-echtgenoot van verzoekster. En daarom kan er ook niet worden aangegeven of het een vooruitbetaling of achterafbetaling betreft.

29. Daarnaast kan het niet zo zijn dat een betalingsplichtige tot het einde der tijden vastzit aan invordering door het LBIO. De (wettelijke) bevoegdheid van het LBIO om tot inning over te gaan strekt niet zover dat het LBIO ervoor zorg draagt, of dient te dragen, dat iemand "voor altijd" tijdig alimentatie overmaakt. De sanctie voor recidive bestaat eruit dat een ontvangstgerechtigde het LBIO wederom kan vragen om de inning over te nemen, waarbij de termijn bij iedere recidive wordt verdubbeld, zodat een betalingsplichtige steeds langer aan het LBIO vast zit, met alle kosten van dien.

30. Omdat de discussie tussen verzoekster en het LBIO zich vernauwde tot de kwestie "tijdig - niet tijdig" verdween de bespreking van de achterliggende zorg van verzoekster, de reden voor haar oorspronkelijke klacht, namelijk dat haar ex-echtgenoot weer in gebreke zou blijven, naar de achtergrond. Dit kon worden voorkomen als het LBIO in een vroeg stadium adequaat was ingegaan op verzoeksters standpunt over het begrip "regelmatig", en daarna meer aandacht had besteed aan de kwestie waar zij zich zorgen over maakte: de kans dat haar ex-echtgenoot wederom met betaling in gebreke zou blijven.

Die zorg bleek overigens bewaarheid nu verzoekster zich op 25 juni 2008 genoodzaakt voelde het LBIO wederom in te schakelen bij de inning van de kinderalimentatie.

31. Of een dergelijke gevreesde recidive zal plaatsvinden wordt echter niet bepaald door het antwoord op de vraag of het begrip "regelmatig" moet worden gezien als "tijdig" of als "aaneengesloten". Ook als het LBIO de inning een maand later dan is geschied had beëindigd zou dit geen garanties meebrengen voor de toekomstige betalingsdiscipline van de betalingsplichtige. Het wordt bepaald door omstandigheden die buiten de invloedssfeer van het LBIO liggen.

Dat neemt niet weg dat het LBIO onduidelijk heeft gecommuniceerd met verzoekster waardoor zij geen genoegen bleef nemen met de uitleg van het LBIO én haar achterliggende zorg over recidive actueel bleef. Als het LBIO die zorg meer had onderkend en daar passende aandacht aan had gegeven, bijvoorbeeld door het voeren van een invoelend gesprek met verzoekster, had de onenigheid over het begrip "regelmatig" niet de boventoon hoeven te voeren in de klachtprocedure. De zorg over recidive had in een eerder stadium kunnen worden besproken waardoor verzoeksters onvrede met de situatie op een andere manier weggenomen had kunnen worden.

32. Hiermee heeft het LBIO in strijd met het motiveringsvereiste gehandeld. De onderzochte gedraging is ook op dit punt niet behoorlijk.

Slotbeschouwing

De Nationale ombudsman heeft in rapport 2009/209 opgemerkt dat het erop lijkt dat het LBIO klachten kennelijk ongegrond verklaart als zij vindt dat klagers geen gelijk hebben. Dit is echter geen juiste werkwijze. Zoals in dat rapport genoemd, is een klacht kennelijk ongegrond als al op voorhand zonder enig verder onderzoek, op grond van door de klager beschikbaar gestelde gegevens, de feiten vaststaan en op basis daarvan de klacht kan worden afgedaan. Over die feiten en met name ook de interpretatie daarvan mag geen meningsverschil bestaan. Het is verder belangrijk dat klachten niet te lichtvaardig kennelijk ongegrond worden verklaard. Een gevolg van het kennelijk ongegrond verklaren van de klacht is namelijk dat klagers niet worden gehoord. Dit niet worden gehoord kan tot een verdere escalatie van het conflict leiden. Bovendien is de kans groot dat geen recht wordt gedaan aan de daadwerkelijke klacht van de burger omdat niet eerst is nagevraagd waarover hij nu precies klaagt en wat hij met zijn klacht wil bereiken. Dat is wat zich hier heeft voorgedaan rond de vrees van verzoekster dat de belastingdiscipline snel verdwenen zou zijn. De discussie over de interpretatie van het begrip "regelmatig" had niet hoeven plaatsvinden of was anders verlopen als een hoorzitting was gehouden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het LBIO te Rotterdam, is

niet gegrond ten aanzien van het beëindigen van de overname van de inning.

gegrond ten aanzien van het in de klachtafdoening niet ingaan op de stelling dat er geen sprake zou zijn van tijdig betalen, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Onderzoek

Op 23 juli 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw S. te Soest, met een klacht over een gedraging van het LBIO te Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de directeur van het LBIO, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de directeur van het LBIO verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Naar aanleiding van de reactie van de directeur werden hem nog specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Het LBIO deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Brief verzoekster aan LBIO 14 mei 2008

Klacht aan LBIO 24 juni 2008 met bijlagen

Klachtafdoening LBIO 14 juli 2008

Verzoekschrift 21 juli 2008

Website en folder "kinderalimentatie" LBIO

Reactie LBIO 14 januari 2009 met bijlagen

Reactie LBIO 24 februari 2009

Nadere reactie verzoekster 30 juni 2009

Nadere reactie LBIO 24 juli 2009

Nadere reactie verzoekster 18 november 2009

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Artikel 408, zesde lid, Boek 1, Burgerlijk Wetboek

(...)

6. De invordering die op verzoek van de onderhoudsgerechtigde geschiedt, eindigt slechts, indien gedurende ten minste een half jaar regelmatig is betaald aan het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen en er geen bedragen meer verschuldigd zijn als bedoeld in het vierde lid, tweede volzin. De termijn van een half jaar wordt telkens verdubbeld, indien een voorgaande termijn van invordering ook op verzoek van de onderhoudsgerechtigde was aangevangen.

(...)